

ULTIMÁTUM

A nighttime photograph of the Big Ben clock tower and the Houses of Parliament in London. The scene is illuminated by city lights, with the clock tower glowing yellow. In the foreground, a bridge spans across the water, with long, horizontal light trails from traffic in shades of red and white. The sky is a deep, dark purple.

Antony TREW

NAKLADATELSTVÍ

DEUS

ULTIMÁTUM

A black and white photograph of the London skyline at night. The Big Ben clock tower and the Houses of Parliament are illuminated, with their lights reflecting on the River Thames. A bridge with arches spans the river in the foreground, and light trails from traffic are visible on the bridge. The overall scene is a classic view of London at night.

Antony TREW

ULTIMÁTUM

Antony Trew

Copyright © 1976, 2003 by Antony Trew

Copyright © 2005 for the Czech translation by Jiří Bartoň

Copyright © 2005 for Cover by Zdeněk Doležal

Copyright © 2005 for the Czech edition by D-Consult, s. r. o.

ISBN 80-86215-68-7

„Musíme si uvědomit, že organizovaný terorismus je v podstatě způsob vedení války – a rychle se z něho stává nejčastější a nejúčinnější způsob vedení války.“

„Ze všech nejnebezpečnější je naivní představa, že ‘tady se to nemůže stát’.“

„... zastánci vyjednávání argumentují tím, že k zachránění nevinného lidského života mají být použity všechny dostupné prostředky, ale pokud teroristé uspějí jednou, nepochybně to zkusí znovu – a jejich vyhrůžky budou ještě horší a jejich požadavky ještě vyšší.“

Lord Chalfont
The Times, 10. dubna 1975

I

Byla zima a tma. Déšť padal ve vlnách, které hnal vítr. Vlny deště řidiči v kabině náklad'áku připomínaly vlající záclony, tu průhledné, tu jen průsvitné.

Najednou se za kopcem objevily kužely světla. Nejprve ozářily průzkumné vozidlo Panhard AML a potom celou kolonu doprovázenou motocykly. Kužely světla pocházely ze dvou reflektorů, které se k nim rychle blížily.

„Hajzl,“ zavrčel řidič v náklad'áku, „vsadím se, že je vožralej.“ Světla se změnila na potkávací a on řekl: „To už je lepší.“

„Má strach,“ řekl poručík, „viděl jsi přece ten doprovod.“

Pak je minulo pomalu jedoucí auto. Byl to stříbrný mercedes s německou espézetkou.

„Skopčák!“ řekl řidič náklad'áku. „Jasně. Všichni Němci sou prasata.“

„To je zastaralý názor, Durande,“ řekl třetí muž v kabině náklad'áku a nuceným smíchem nezakrýval, že on takový názor nesdílí a nevíta. Durand mlčel. S lidmi jako je inspektor, je lepší se nehádat. Soustředil se na cestu a na chvíli mrkl do zpětného zrcátka, kde ve světlech mercedesu viděl lesknoucí se zadní voj jejich doprovodu. Kola motorek zvedala spršky vody a jejich reflektory jasně ozařovaly panhard, který jel před nimi.

Přes zvuk motoru náklad'áku a hučení vlhkých pneumatik Durand slyšel, jak si ozbrojené strážce v přepravním prostoru povídají. Dva

tam, čtyři další v kabině. Až na poručíka byli všichni, stejně jako on, z CRS (Corps Républicain de Sécurité); všichni, i on, v civilních šatech.

Na to, že ve velkém nákladáku vezli jen pár šedých kufrů, to byl dost hrozivý doprovod. Stejný doprovod měli po celou cestu už z Carcassonne, kde konvoj zastavil a měnily se stráže a doprovod. Tam také převzal velení.

Na poradě jim řekli, že operace je přísně tajná. Neřekli jim, co je v kufrech, ani odkud pocházejí. Muži, které v Carcassonne vystřídali, to pravděpodobně věděli, ale ti zase nevěděli, kam konvoj směřuje.

Chytrě vymyšlené, říkal si v duchu Durand. A dobře zorganizované. Ale nic mu do toho není. Na poradě jim řekli, aby o tom s nikým nemluvili. Jemu to říkat nemuseli. Vždycky si všechno nechával pro sebe. Trvalo mu dlouho, než se dostal tam, kde byl. Nechtěl riskovat, že o to všechno zase přijde. Zatáhl za popruh pouzdra a uvolnil tlak pod paží. Komisař si zapálil cigaretu. Zatraceně, pomyslel si Furane, to je ale nechutný zlozvyk. Všechno tady bude smrdět.

Děšť zhoustl. Se syčením padal k zemi. Po dopadu na sklo vydával zvuk, který připomínal lámající se troudu. Přepnul stěrače na rychlý chod a soustředil se na cestu před ním. Čas od času se proti nim objevila dálková světla protijedoucích vozidel, jejichž řidiči je záhy přepnuli na potkávací. Ve světle reflektorů nákladáku se v dešti objevil rozcestník: N568: Arles 43 km – Marseille 41 km.

„Ještě čtyřicet jedna kilometrů,“ řekl poručík. „Za chvíli tam budeme.“

„Ale ta pomalá část nás teprve čeká,“ podotkl Durand.

Komisař rozsvítil baterku a posvítíl si na zápěstí. „Za deset tři,“ řekl, „za hodinu tam budeme. Brzy ráno nebude moc hustá doprava.“

„Doufejme, že to tak bude.“

Nenápadná bílá písmena na dveřích kabiny prozrazovala, že vůz je majetkem firmy Francois Berthon et Cie, Chatillon-sous-Bagneux.

V Martiniques konvoj opustil Route Nationale a sjel na pobřežní silnici. V časných ranních hodinách byla téměř opuštěná. Za Carry-

-le-Rouet se od nich začal oddělovat doprovod. Nejdříve je opustily průzkumné vozy Panhard. Neloučily se, nedávaly znamení, jen zpomalily a zmizely ve tmě. Když zmizely, nákladník odbočil na severovýchod a zamířil k Route Nationale. Tam se od něho oddělili i motocyklisté a vůz zamířil k Marseille. Déšť ustal, ale vítr nikoli.

Zanedlouho poté je předjel jezdec na motorce v červené přilbě. Asi sto metrů před nimi zpomalil a držel se v této vzdálenosti. Brzy potom se k němu přidal další se žlutou přilbou.

Ve zpětném zrcátku Durand viděl světla dvou motorek za nimi. Čtyři motocyklisté v kožených kombinézách s jasně barevnými přilbami, každý v jiné barvě, nezůstávali na jednom místě. Občas odjeli a zase se vrátili a neustále vzájemně měnili své pozice. Nikoho by nenapadlo, že tito muži jsou ozbrojený doprovod CRS.

Už se dostali hluboko do zastavěné oblasti západní části Marseille. Sodíkové výbojky vrhaly oranžové světlo na vlhké ulice a anonymní fasády. Vzduch byl těžký zplodinami a štiplavým pachem městských ulic.

Komisař si posvítil na mapu a ukázal na ni současnou pozici nákladníku. „Blížíme se k Rue d'Anthoine,“ řekl. Na semaforu se rozsvítila červená, brzdy nákladníku zasyčely a vozidlo zastavilo. Motocyklisté před ním seděli na svých strojích, strnulí a nehybní, a světlo reflektorů nákladníku zvýrazňovalo barevnost jejich přileb. Přes tiché dunění dieselu jejich berlietu bylo slyšet burácení motocyklových motorů. Jejich jezdcí netrpělivě přidávali plyn.

„Zelená,“ řekl komisař.

Durand přikývl, ale nic neřekl. Proč by také měl? Vždyť viděl, že svítí zelená. Zařadil, uvolnil ruční brzdu, spojku a přišlápl plynový pedál. Motor zařval a automobil se pohnul kupředu.

„Zatočte vpravo na Rue d'Anthoine,“ řekl komisař.

Tahač opsal široký kruh a přívěš ho následoval. Bylo sedm minut po čtvrté a celá Marseille spala. Doprava téměř žádná. Jen pár nákladníků z okolních farem, které vezly zboží na tržnice, a autobusy vezoucí domů dělníky z nočních směn. Tu a tam se proti větru

prodíral skloněný cyklista, nebo jel po větru, a to seděl vzpřímeně, aby co nejvíc využil sílu větru.

Před koncem Rue d'Anthoine zatočili doleva na Boulevard de Paris a krátce nato vjeli na Boulevard Dunkerque a zamířili ke Gare Maritime.

„Na příští křižovatce pojedeme doprava,“ řekl komisař. „Tak se dostaneme k branám na Quasi Lazaret.“ Projeli kolem hlídkového vozu Gendarmes Mobiles, ale jeho osazenstvo si jich zjevně nevšímal.

Poručík otevřel kufřík a vytáhl jakési dokumenty. „Lodní doklady,“ řekl, „a moje osobní doklady.“

„Vy máte své připraveny, Durande?“ zeptal se komisař.

„Ano. Jsou dole v přihrádce.“

„Dobře,“ řekl komisař. „Mluvit budu já. Nechte to na mě.“ Nedodal, že nebude nutné nic vysvětlovat. CRS už informovalo příslušná místa v přístavu. Nákladák měl projet branami přístavu bez prohlídky či jiného zdržování za předpokladu, že posádka ukáže osobní a lodní doklady. Tři muži v kabině byli podle dokladů zaměstnanci Francoise Berthona, špeditéra z Chatillon-sous-Bagneux. CRS vystavila pro muže v kabině falešné doklady. Šest ozbrojených strážů v nákladovém prostoru žádné doklady nemělo, protože nebyli vidět a oficiálně tam nebyli.

V dálce se objevily brány doků na Quasi Lazaret.

„Zablikejte světly a zpomalte,“ řekl komisař.

Duran to udělal. Čtyři motocyklisté zrychlili a zmizeli.

Duran otočil prudce vpravo a gendarme na ně mávl, aby zastavili pod světly strážního domku. Pak vyšel ven přístavní úředník a pokynul jim. Komisař vylezl z kabiny s lodními doklady v ruce. Pozdravil se s úředníkem a odešli spolu do strážního domku. Tam seděli za stoly další dva úředníci.

„Tady jsou lodní doklady,“ řekl komisař a předal je úředníkům, „a tady moje osobní doklady.“

Úředník se podíval na doklady, převalil gauloisku z jednoho kout-

ku do druhého, krátce se podíval na komisaře a doklady mu vrátil. „Dobře,“ řekl. „Ukažte mi nákladní list a povolení k vývozu.“

Komisař mu podal patřičné dokumenty. Úředník se sklonil a s byrokratickým klidem si dokumenty prohlížel pod lampou. „Zemědělské stroje,“ řekl a potáhl z gaulloisky. „K naložení na *Byblos*.“ Podíval se na tabuli. „Ta kotví v Joliette Basin. Molo sedm, kotviště D. Je to tady, vidíte?“

Komisař se přesunul k tabuli. „Ano,“ řekl, „vidím.“

Úředník orazítkoval a podepsal doklady. „Dobře,“ přikývl, „vyplouvá za úsvitu.“

Komisař si vzal doklady, vyšel ze strážního domku, vrátil se zpět k nákladáku a vyšplhal do kabiny. „Můžeme jet,“ řekl. „Je to Joliette Basin, molo sedm, kotviště D. Řeknu vám kudy.“

Durand přikývl a nákladák se rozjel kupředu. Komisař si zapálil cigaretu, natáhl, povzdechl si a přitom vyfoukl oblak modrého kouře. „Zkontrolovali vám doklady?“

„Ano. Všechno v pořádku,“ odpověděl poručík.

„Dobře,“ řekl komisař, „myslel jsem si to.“

Nákladák vyjel na cestu mezi skladišti, projel kolem kotvišť A, B a C. Pak, po nějakých sto metrech, zatočil doleva.

„To je ona,“ řekl komisař, „zajed'te k ní bokem. Před jeřáb.“

„Je docela malá, co?“ řekl poručík. Před nimi kotvila nevýrazná námořní loď. Z bílého komína s červenými pruhy vycházely obláčky zplodin z diesellových motorů. Na přídi měla své jméno a přístav, v němž byla spuštěna na vodu: Byglos – BEIRUT. Scénu jasně osvětlovaly přístavní lampy a nákladové reflektory z lodě. Nikde nebylo ani živáčka, až na dva muže na konci lodní lávky.

Durand zaparkoval u jeřábu. Na palubě se objevil muž v námořnické čepici. „Zajed'te o kus dál, k druhému nákladovému prostoru,“ křikl a ukázal k lodnímu můstku. Jeřáb ožil. Začal se posunovat směrem k nákladáku a rameno otáčel k lodi.

Durand zacouval k jeřábu a zastavil, když muž v čepici křikl: „Jo, to je dobrý!“

Komisař s poručíkem vystoupili. Durand zatahl za páku pod

palubní deskou a střecha nákladového prostoru se začala pomalu zvedat, až byla zcela otevřená. Motor jeřábu zavrčel, rameno se zhouplo nad nákladák a hák se ponořil do nákladového prostoru. Muži v nákladovém prostoru ho upevnili k prvnímu kontejneru. Řidič jeřábu začal navíjet lano a kontejner se zvedl do vzduchu. Rameno jeřábu se přesunulo nad nákladový prostor loďe a muž v čepici jeřábníkovi ukazoval, kam má kontejner spustit.

Chlapi v nákladovém prostoru loďe, kteří šedý kontejner ukládali, si mohli přechíst, že pochází z Duquesne Frères et Cie, od výrobce zemědělských strojů v Ouvry-sur-Maine. Byl adresován dobře známé distribuční společnosti D. B. Mahroutti Bros v Bejrútu a byl první ze šestnácti kontejnerů různých tvarů a rozměrů, které byly spuštěny do nákladového prostoru loďe.

Během nakládání šli komisař s poručíkem na palubu *Byblosu*. V kapitánské kajutě pak hovořili s muži, kteří je přivítali na lodní lávce, když nákladák přijel. Byli to Syřané. Oba mluvili skvěle francouzsky. Většina rozhovoru se týkala technických záležitostí a mluvil s nimi hlavně poručík. Když podepsali všechny potřebné dokumenty a popřáli posádce šťastnou plavbu, vrátili se na molo, kde mezitím skončila vykládka.

Celá operace netrvala ani hodinu. Od začátku ji sledoval vousatý mladík, který se skrýval za záchranným člunem na palubě *Byblosu*. Od ucha až ke klíční kosti se mu táhla dlouhá zarudlá jizva, kterou z velké části skrývaly jeho vousy a dlouhé černé vlasy. Byl to nový člen lodní posádky. Nastoupil jako pomocník v kuchyni před dvěma týdny, tedy v ten samý den, kdy loď vyplouvala z Bejrútu do Marseille.

II

„Vyplula dnes ráno za úsvitu. Zpráva od Nayefa přišla v pět hodin. Proto jsem pro vás poslal.“ Mahmoud el Ka'ed přísným pohledem přejížděl tváře jedné dívky a jedenácti mužů, kteří se kolem něho ve sklepě shromáždili. Seděli na dřevěných lavicích u stolu, který asi kdysi sloužil jako ponk v dílně. Sklep, temný, s nízkým stropem a špatně osvětlený, páchl starými splašky a hnilobou. Odněkud bylo slyšet kapání vody z vadného těsnění. V rozích se povalovaly rozlámané židle, stará skříň, hromada prošlapaných koberců a kupka smetí.

Nebylo to příjemné místo, ale mělo jednu výhodu – bylo „bezpečné“. Anonymní dům mezi Boulevard Saeb Salaam a Rue Bechara el Koury ve čtvrti Safa Mosque stál dost daleko od rozlehlého uprchlického tábora na jihu Bejrútu, takže mu nehrozilo nebezpečí občasných izraelských vzdušných útoků, ani nepříjemný zájem jejich agentů. Byl to jeden z „bezpečných domů“, které používali pro svá setkání.

Muž k nim hovořil hlasem, který zněl hluboce, téměř sametově, a zvláštěně, neboť se vůbec nehodil k jeho majiteli. Vysoký, štíhlý s propadlými tvářemi a dlouhým knírem, s očima plnými divoké energie, takový byl muž, kterému říkali El Ka'ed – vůdce.

„V Nayefově zprávě byly rozměry. Už jsem je předal Youssefovi. Zeid nám řekne podrobnosti označení, jakmile dorazí.“

Mezi posluchači to zašumělo vzrušením. Ka'ed chvíli počkal, až

se všichni uklidní, a pak pokračoval: „Lod' pluje přímo. Agenti mi řekli, že tady bude za pět dní. To je v pátek večer.“

„Kdy bude hodina H?“ zeptal se mrtvolně bledý a vyzáblý muž v brýlích s kostěnými obroučkami.

„Mezi druhou a čtvrtou ranní. Čím blíže ke druhé, tím lépe. Měsíc bude za obzorem. Operace musí být dokončena před úsvitem.“ Podíval se k protějšimu čelu stolu. „Jaké máš zprávy, Assafe?“

Assaf Kamel měl dlouhé vlasy a unavené oči. „Plukovník Rashid Dahan přijede v pátek ráno se čtyřmi syrskými důstojníky,“ řekl. „Přijedou z Damašku autem a v civilních šatech. Po příjezdu se rozptýlí a půjdou na syrskou ambasádu. Každý tam zamíří jinou cestou. Z nařízení ministerstva obrany budou mít k dispozici překladiště nedaleko správy přístavu. Bude to hala 27. Přijedou se dvěma Mahrouttiho nákladáky k lodi a naloží náklad. Nákladáky zůstanou přes noc v překladišti a bude je hlídat plukovník se svými důstojníky. Příští den ráno – tedy v sobotu – pojedou do Damašku. Nechtějí nechat náklad na palubě *Byblosu* přes noc a nechtějí ho převážet za tmy.“

„Dobře,“ řekl Ka'ed, „to je moc dobře.“ Spokojeně se podíval na Kamela. Byl to muž, kterého měl rád a zároveň obdivoval. Jeho ospalý vzhled skrýval zcela jinou povahu. Několik let sloužil v syrské armádě jako specialista na zbraně a na zneškodňování bomb. Kromě těchto schopností, které byly pro Soukour-al-Sahra tak cenné, byl také statečný a vytrvalý.

Následovalo dlouhé ticho. Ka'ed si prohlížel vážné tváře. Na co teď asi myslí? Co asi cítí? Nevypadali ani vylekaně, ani vyděšeně. A ze všech nejméně Jasmine, jediná dívka mezi nimi. Měla naprosto klidnou tvář, ale on věděl, že je to odolná žena, i když vypadala přitažlivě a křehce.

„Ukaž mi ty fotografie, Assafe,“ obrátil se znovu na Kamela.

Kamel mu je předal. Ka'ed si je pomalu prohlížel. Jednu si vybral a pečlivě ji porovnával s tváří mladého muže sedícího na vzdáleném konci stolu. „Ammar Tarik vypadá skoro jako plukovník,“ řekl.

„Ammar je mladší a není tak hezký,“ pronesla pochybovačně dívka.

Muži se zasmáli. Tarik pokrčil rameny. „Zeptej se Assafe. Ten nás viděl oba.“

Ka'ed se naklonil kupředu a díval se na desku stolu. „Nuže, Assafe, co nám k tomu řekneš?“

„Ano. Ammar je opravdu mnohem mladší, ale je mu velmi podobný. Mají skoro stejnou postavu, ale plukovník je těžší a má velké břicho.“

Ka'ed se podíval na dívku. „Líčení je tvoje práce, Jasmine. Co na to říkáš?“

„Až skončím, bude vypadat jako plukovník. Nemusíte se obávat.“ Pozorně si prohlížela fotografii plukovníka. „Už vím, co Assaf myslí tím velkým břichem, ale to se dá taky zvládnout. To není žádný problém.“

„Dobře.“ Ka'ed se klouby podrbal pod knírem. „Assafe, řekni nám všechno, co víš o plukovníkovi. Jeho dům v Damašku. Kde je? Jak vypadá? A co jeho žena, děti a další příbuzní? A jeho služebnictvo? Řekni nám úplně všechno.“

Kamel začal hlubokým hrdelním hlasem vyprávět všechno, co věděl. A věděl toho hodně, neboť strávil celý týden v Damašku, aby o Dahanovi a jeho rodině zjistil co nejvíc. Tajně je fotografoval a z auta, zaparkovaného poblíž jejich domu, s pomocí směrového mikrofonu a zesilovače odposlouchával jejich rozhovory.

Když skončil, Ka'ed řekl: „Dobrá práce, Kamele. Jako vždy.“

Pak se ještě bavili o pohybu jisté lodě jménem *Leros* a poté jim Ka'ed vydal přesné instrukce. Na konci schůzky každý z nich věděl, co má dělat a kdy. Přesné načasování bylo důležité pro úspěch celé operace.

Bylo už po půlnoci, když schůzku ukončili a po dvojicích a trojicích se rozcházelí různými směry tak, aby nebudili pozornost. Ve sklepech zůstal jen Ka'ed a jeho osobní strážce Abdu Hussain. Ten zhasnul světla a spolu vyšli po schodech na ulici. Bylo teplo. Na nebi bez mráčku jasně zářily hvězdy a měsíc. Na ulicích nebyla téměř žádná doprava. Zamířili směrem k Rue Smahla a obezřetně sledovali situaci kolem sebe. Byli neustále ve střehu a kdykoli připraveni

použít své automatické pistole Walther ráže 7,65 mm, které měli v podpaží, a bojové nože. Mnoho lidí si přálo, aby Ka'ed neexistoval – a nebyli to jen Falangisté a tajní agenti Izraele, kterých bylo v Bejrútu požehnaně. Dříve měl tvář hustě zarostlou vousy. Teď byl hladce oholený a jen málokdo by v něm poznal Marwana Haddada. Pod tímto jménem ho znali v OOP a bylo to jeho skutečné jméno.

Na univerzitě v Bejrútu studoval filozofii a politologii. Tam také navázal první kontakty a přátelství, které ho zavedly do řad Organizace pro osvobození Palestiny. Zprvu byl oddaným stoupencem Jásira Arafata, ale později ho znechutily vůdcovy snahy o diplomacii, jeho přehnaná opatrnost a to, čemu Ka'ed říkal fatální nedostatek militantnosti. Po hádkách s Arafatem se Ka'ed přesunul z politického středu do extremistického křídla. Tam vedení OOP způsoboval značné starosti a první snahy o jeho potrestání na sebe nedaly dlouho čekat.

Ka'ed však na trest nečekal a s hrstkou věrných následovníků založil frakci Soukour-al-Sahra – Jestřábi pouště. Jméno si nevybral náhodou. Zvolil si cestu zbraní, násilí a stupňování terorismu. Bezvýhradně věřil Maově tvrzení, že moc se dá získat jen se zbraní v ruce. Diplomatické kroky, ženevské konference, Kissingerovy pokusy o smíření židů a arabů, to vše byla podle něho ztráta času.

Soukour-al-Sahra – SAS – se pod jeho velením vydala na cestu bombových atentátů, únosů a útoků na banky. Veškeré prostředky na další činnost získávali během těchto operací, jejichž nápaditost a úspěchy upoutaly pozornost mnoha mladých Palestinců, kteří, stejně jako Ka'ed, byli netrpěliví a domnívali se, že ozbrojené akce jsou jediný způsob, jak zajistit nezávislost Palestiny. Stejně jako on byli připraveni položit život za svoji věc a skutečně životy i pokládali, neboť SAS měla velké ztráty, ale ani zdaleka tak velké, jako jejich protivníci.

Na konci roku 1975 už to byla dobře organizovaná a vysoce efektivní skupina, která operovala nezávisle na OOP a dávala o sobě vědět nejen na Středním východě, ale také v západním světě.

Mahmout Ka'ed byl přesvědčen, že to je jeho poslání. Svými úspěchy se nenechal omámit. Věděl, že politické cíle se mu ještě

splnit nepodařilo a že skutečné výsledky musejí teprve přijít. Proto nyní veškerou svoji energii – to, čemu jeho nepřátelé říkali fanatismus – upřel k tomu, co v duchu nazýval Konečným řešením.

III

Nenápadná loď s červenobílým komínem vplula od přístavu v Bejrútu pozdě odpoledne a zakotvila na východním konci nového kotviště.

Tam stála, malá a nenápadná, zastíněna mnoha většími a důležitějšími plavidly, než byla ona sama. Byla však v domovském přístavu a většina posádky co nejrychleji opustila palubu, aby vyrazila za svými rodinami a přáteli. Mezi těmi, kteří zůstali na palubě, byli dva Syřané, kteří převzali šedé kontejnery naložené v Marseille.

Vousatý a zjizvený pomocník z kuchyně byl mezi těmi, kteří šli na břeh. Před branami přístavu si vzal taxík na Safa Mosque. Zaplatil a pak nepřímou cestou vyrazil na místo, kde se měl setkat s Ka'edem. Často se ohlížel, aby zjistil, jestli ho někdo nesleduje.

V osm hodin večer, v den, kdy *Byblos* dorazila do přístavu v Bejrútu, se otevřela vrata nákladového prostoru číslo dva a jeřáb z nich vyložil šestnáct šedých kontejnerů do dvou nákladních automobilů, které čekaly na břehu. Oba vozy měly na boku nápis „D. B. MAHROUTTI BROS“ – a pod ním „Zemědělské stroje“. Tu noc se žádný jiný náklad nevykládal. Krátce poté, co nákladní vozidla odjela, vyšli na břeh dva syřští pasažéři.

Jakýsi muž sledoval ze stínu mezi překladišti celý proces vykládky. Krátce předtím, než vykládka skončila, se vrátil do zadní části překladiště a chopil se motocyklu, který tam měl zaparkovaný.

Dotlačil ho k místu, odkud mohl sledovat cestu, po níž nákladáky pomalu jely.

Brzy slyšel zvuk jejich motorů. Krátce poté projely kolem něho. Nastartoval motorku a následoval je v bezpečné vzdálenosti. Nákladní vozidla jela do západní části přístavu, přešla cestu, která vedla k hlavní bráně, zatočila vpravo, pak vlevo a zastavila před velkým překladištěm poblíž Rue de Trieste, které leželo nedaleko budovy správy přístavu. Místo bylo špatně osvětlené, ale muž na motocyklu viděl, jak z nákladáků vystoupily temné stíny a otevřely vrata do překladiště. Vozidla vjela dovnitř, vrata se zavřela a brzy potom se ozval rachot petlic. O něco později tam pěšky dorazili dva další muži. Zakleпали na malé dveře vedle velkých vrat a byli vpuštěni dovnitř.

Muž dotlačil motocykl za koleje a nastartoval. Vracel se stejnou cestou, jakou přijel, pak odbočil k bráně přístavu a vyjel do města.

V překladišti č. 27 stály řady palet s různým nákladem – bylo to místo, kde plukovník Rashid Dahan a jeho důstojníci hovořili se dvěma příchozími. Všichni na sobě měli civilní šaty. Plukovník a ti, kteří s ním přijeli v nákladních automobilech, byli oblečení jako dělníci.

„Jaká byla cesta, Roumi?“ zeptal se.

„Úspěšná, ale nepohodlná. V zálivu Lyons bylo strašné počasí. Trpěli jsme mořskou nemocí.“

Plukovník se usmál a odhalil tak své zářivě bílé zuby. „To je v životě vojáka běžná věc.“

„Děkovali jsme Alláhovi, že nejsme námořníci,“ řekl mladší ze dvou mužů.

„Na lodi se vás na nic neptali?“

„Ne. Kapitánovi řekli, že jsme dva Mahrouttiho zástupci a že to je cenná a důležitá zásilka – zavražovací zařízení pro novou farmu v Bekra – a že máme dohlížet na to, aby byla dobře uložena a bezpečně přepravena. Zbytek posádky se o to vůbec nezajímal.“

Rozhovor s příchozími ještě chvíli pokračoval. Nakonec se s plu-

kovníkem dohodli, že příští den pojedou do Damašku nezávisle na nich, rozloučili se a odešli do tmy.

Syrští důstojníci se posadili na kontejnery a tiše se spolu začali bavit. Bylo teprve půl jedenácté; příliš brzy na spánek. Věděli, že je čeká nepříjemná noc. Venku bylo vedro, vzduch uvnitř byl horký, vydýchaný a páchl koprou uloženou v pytlích v rohu. Odpočívat mohli jen v kabinách nákladňáků.

„Bude to dlouhá noc,“ řekl plukovník, jakoby četl jejich myšlenky. „V hlídkách se budeme střídat. Spát se nám asi nepodaří.“

„Až na Azhariho,“ řekl mladý důstojník, „protože ten usne všude. A navíc chrápe.“

Azhari zaprotestoval a následoval tichý smích.

Plukovník Rashid Dahan a jeho muži měli pod dělnickými kombinézami 9mm automatické pistole, které syrské armádě dodával Sovětský svaz.

Později v noci se ozvalo klepání na dveře překladiště. Dahan vzbudil své muže a spolu s Azharim šel ke dveřím. Podíval se na hodinky. Bylo sedmnáct minut po jedné.

„Kdo je tam?“ zeptal se.

„Andul Hassami, asistent kapitána přístavu,“ zazněla odpověď. „Mám naléhavou zprávu pro plukovníka Rashida Dahana.“

Plukovník kývl na Azhariho a zaujal pozici vedle dveří. Ruku vsunul do kombinézy a sevřel pažbu 9mm pistole. Pak jedním rychlým pohybem otevřel dveře a baterkou posvítil do tváře muži, který tam stál. Měl na sobě uniformu vyššího úředníka přístavu.

„Jsem plukovník Rashid Dahan,“ řekl, „jaká je to zpráva?“

„Máte telefon, pane. Volá vaše žena. Z Damašku pane.“ Úředník na chvíli zaváhal. „Je mi to líto, plukovníku, ale došlo k nehodě. Týká se to vašeho syna Omara. Vaše žena se právě vrátila z nemocnice.“

„U jména Alláhoval!“ Plukovník strnul a zbledl. „On je...?“ polkl naprázdno. „Doufám, že není mrtev!“

„Ne, pane. Ale vaše manželka říká, že je to vážné. Jel na kole

a srazil se s autem.“ Hassami se znovu odmlčel a vážně pohlédl na Syřana. „Prosím, pojdte se mnou do přístavní kanceláře, pane.“

Zdálo se, že plukovník ztratil veškerou energii. Podlamovala se mu kolena a motala se mu hlava. Omar byl jeho nejstarší a nejoblíbenější syn. Před pár týdny slavil dvanácté narozeniny. Plukovník mu tehdy dal nové kolo. S velkou námahou se přinutil k soustředění. „Ano,“ řekl, „půjdu s vámi. Jen okamžik počkejte, prosím.“

Rozběhl se k nákladákům. „Předávám ti velení, Aramoune,“ řekl, „mám naléhavý hovor z Damašku. Volá mi žena. Omar měl nehodu.“ Hlas se mu třásl vzrušením. „Musím jít k telefonu do kanceláře přístavu. Brzy budu zpátky.“

„Samozřejmě, Rashide.“ Muž, který odpověděl, byl major, plukovníkův zástupce a jeho blízký přítel. „Je mi to líto. Buď ti Alláh milostiv.“

Dahan na něho vrhl bezmocný pohled, pak se otočil a vyšel ze dveří. Venku na něho čekal přístavní úředník a vydali se spolu po cestě mezi překladišti.

„Není to daleko,“ řekl Hassami, „jen pár minut.“

Plukovník byl příliš zdrcený na to, aby se zmohl na odpověď.

Na rohu překladiště se cesta stáčela směrem k přístavu. Chvíli šli po ní a pak Hassami řekl: „Tudy, pane. Je to zkratka.“

Opustili cestu a šli temným průchodem mezi překladišti. Úředník šel jako první. Přes rameno poznamenal: „Vaše žena říkala, že to bylo nové kolo. Prý dárek k narozeninám.“

„Já vím,“ řekl plukovník těžce, „kéž bych mu tu zatracenou věc nikdy nedával.“

„To, co se stalo, není vaše vina,“ řekl Hassami a dodal: „Je to vůle Alláha. Už tam brzy budeme.“

„To je dobře,“ řekl plukovník a byla to jeho poslední slova, neboť v tom okamžiku ho někdo ze zadu praštil do hlavy a on se zhroutil k zemi. Zástupce kapitána přístavu se sklonil nad bezvládným tělem a ze tmy se vynořily dva stíny. „Dobrá práce, Ammare,“ řekl jednomu z nich. „A teď rychle.“

Ammar Tarik předal Hassamimu obušek, který držel v ruce, a spo-

lu s druhým mužem svlékli bezvládného Dahana do spodního prádla. Potom se Tarik svlékl a oblékl si plukovníkovy šaty. „Ten make-up mi nevadí,“ špitl, „ale ta vycpávka břicha je hrozná.“ Potom předal svoje oblečení druhému muži. „Pohlídej mi to.“

„Nebude to na dlouho,“ řekl společník a sbalil jeho šaty do rance. „Škoda, že tady není víc světla. Chtěl bych zkontrolovat, jestli jsi mu dost podobný. Podíval se na tělo ve spodním prádle, které leželo na zemi.“

„Tak jo,“ řekl Tarik po chvíli, „jsem připraven.“ Tiše hvízdal a zaposlouchali se do zvuku kroků v uličce.

„Už jdou,“ řekl druhý muž. Bezvládný Syřan začal sténat. Tarik k němu poklekl a zakryl mu ústa rukou, aby steny utišil. Mezitím dorazili muži pod vedením zástupce kapitána přístavu. „Připraveni?“ špitl zástupce naléhavě.

„Ano, Mahmoud,“ odpověděl Tarik, „ale on sténá. Držím mu ruku na ústech.“ Hassami poklekl vedle bezvládného těla a Tarikovi se zdálo, že vidí, jak několikrát Dahana udeřil do hrudi. Po úderech následovalo kašlání a chroptění. Plukovník se chvíli křečovitě svíjel a pak zůstal nehybně ležet. Hassami vstal. „Musel jsem,“ řekl a vsunul si plukovníkovu pistoli do kapsy uniformy, „mohl by mě identifikovat.“

„Neměl jsi na vybranou.“

Pak se rychle radili. Mahmoud vydal rozkazy a muži se ztratili v temnotě. Když zmizeli, oťel si čepel nože do plukovníkova spodního prádla a zasunul ho zpět do pochvy u pasu. S tím nožem měl Mahmoud el Ka'ed problémy, protože byl nápadný pod těsnou uniformou zástupce kapitána přístavu, kterou měl na sobě.

IV.

Na izraelském velvyslanectví nedaleko Kensingtonského paláce mluvil velvyslanec s Ezrou Barlovem, šéfem zpravodajského oddělení.

„Takže Kahn si myslí, že je to na spadnutí? A na základě jakých informací?“

„Na základě informací, které shromáždil v Tel Avivu.“

„A kdo jsou ti lidé?“

„Těžko říct. Ještě jsme je nedokázali přesně identifikovat, protože o Spender Street jsme se dověděli teprve nedávno.“

„A jak se k nim Kahn vlastně dostal?“

Barlov upustil brýle, se vší vervou se sehnul a začal je hledat – jak mohl velvyslanci říct, že Samia Khayatová, palestinská dívka, která pracovala v londýnské kanceláři jisté pojišťovny se silnou pozicí na Středním východě, se nedávno velmi sblížila se Sandrou Hamadehovou, dívkou, která pracovala ve stejném oddělení a bydlela ve stejném bytě u Bayswater Road jako její bratr? Jak mu mohl vysvětlit, že Samia Khayatová je vlastně Rachel Margolisová, izraelská agentka, která byla v Londýně „nasazena“ před pěti lety? Přísné utajení bylo posvátné.

Barlov našel spadlé brýle a vrátil se do křesla. „To je bohužel něco, pane velvyslanče, co mi v Tel Avivu neřekli.“

Zdálo se, že starší muž je mírně na rozpacích. „Omlouvám se. Neměl jsem se takhle vůbec ptát. Kahn si tedy myslí, že to bude cíl?“

„Je to velmi pravděpodobné.“

Velvyslanec zoufale vyhodil ruce do výšky. „Jakob Kahn a jeho možnosti a pravděpodobnosti!“

Barlov se lehce usmál. „Není to špatný způsob, jak odhadovat rizika, když není jasné, jak bude nepřítel postupovat.“

„A on si myslí, že v tom jsou zapleteni lidé v Mocalu?“

„Myslí si, že je to možné. Proto jsou pod dohledem.“

Velvyslanec, obtloustlý starší pán, se pohodlně uvelebil v křesle. „Tak mi o tom Mocalu něco řekněte.“

„Mocal je firma Modele Orient Consolidated Agencie Limited, která se zabývá vývozem a dovozem. Před třemi měsíci se přestěhovala do kanceláře v domě číslo 39 na Spender Street. Má tam v přízemí kanceláře. Předtím to byla společnost zabývající se obchodem s mořskými produkty. Pak ji za pakatel koupili tři Palestinci, kteří ji teď vedou.“

„A co o nich víme?“

„Opravdu jen velmi málo. Víme, jak vypadají, a víme, jaká používají jména. Žádné z nich jsme zatím neznali. Nikoho z nich jsme předtím nesledovali. Všichni jsou už minimálně půl roku v Londýně. Nejkratší dobu je tady Hanna Nasourová. Jeden z nich, Najib Hamadeh, už tady je dva roky. Bezpečně víme, že ta jejich firma je jen fiktivní.“

„Takže je to jen krytí.“

„Myslíme si to.“

„Na základě čeho, Barlove?“

„Zdá se, že ta firma prostě vůbec nefunguje.“

„A co chtějí krýt? Co si o tom myslí Kahn? Bombový útok?“

„Pravděpodobně. Minimálně použití nějakých výbušnin. Možná bomba nebo bazuka.“

Velvyslanec vstal od stolu, sundal si brýle a pomalu si je začal čistit. „Co bychom měli udělat?“

„Kahn chce, abychom jim tam nasadili štěnice.“

„A je to možné?“

„Ano.“

„Kdy?“

„Během čtyřadvaceti hodin.“

„Doufám, že nebudou žádné problémy, Barlove. Nemůžeme si dovolit další Watergate.“

„Velvyslanectví v tom vůbec nebude figurovat, pane velvyslanče. Ascher a jeho lidé mají vynikající krytí a jsou to profesionálové.“

Z okna v malém bytě poblíž Vauxhall Bridge viděl přes Lambeth Bridge k budovám parlamentu a na Westminster Bridge. Za ním se Temže ztrácela v mlhách podzimního odpoledne. Vychutnával si ten pohled a klid, když se ode dveří ozval zvuk klíče v zámku. Z pouzdra v podpaží vytáhl pistoli Mauser a postavil se proti zdi. Dveře se otevřely a do bytu vešla mladá žena.

„Ahoj,“ řekl, „jdeš pozdě.“

„Může za to Johnnie Peters. Pořád něco chtěl.“

„Dělá ti potíže?“ zeptal se a zasunul pistoli zpět do pouzdra.

„To zase ne. Jenom je hrozně žárlivej a zvědavěj. Chce vědět, co dělám, kde pracuju a tak.“

„Prozradilas mu něco?“

„Nic, Shalome. Myslí si, že jsem novinářka na volné noze, že pracuju doma a že po městě sháním témata pro reportáže. Snažím se ho v tom udržovat, ale není to snadné.“ Posadila se na pohovku. „Myslí si, že ještě někoho mám.“

„A cos mu na to řekla?“

„Že nikoho jiného nemám.“ Vrhla na něho zvláštní a mírně nejistý pohled. „Je to pravda, nebo snad není?“

Shalom Ascher pokrčil rameny. Byl to statný, mírně shrbený muž kolem třicítky. Na tváři měl vousy. „Jak to mám vědět?“

„No, úplně nejlepší způsob, jak zastavit jeho vyptávání, je nechat ho mluvit o sobě. Je stejný jako většina mužů – je to jeho oblíbené téma. Muži mluví a žena poslouchá. Stačí pár uší, přijatelná tvář a tělo a muži jsou spokojeni.“

„Ty jsi ale cynik, Ruth. Měj se však na pozoru! Třeba není tak hloupý, jak vypadá. Pracuje v reklamní kanceláři, nebo ne?“

„Ano. Říká, že v kreativním oddělení. Ale asi tam nebude mít pří-

liš důležitou pozici. Vlastně ani nevím, proč s ním jsem.“ Nalila si colu. „Chceš taky?“

„Ne, díky. Ty nevíš, proč s ním jsi?“

„Je to asi biologická potřeba. Žena potřebuje muže. Už jsem v Londýně půl roku a s vlastními lidmi se stýkat nesmím. A on byl po ruce. Život musí jít dál.“

„Hlavně do toho nepleť city. To si nemůžeš dovolit.“

„Neboj, jsem odolná. A ty to moc dobře víš.“

„Opravdu to vím?“

„Tak ahoj,“ řekla, vzala svoji kabelku a kabát a prošla dveřmi do svého pokoje.

Povzdechl si. Ruth Meyerová byla přitažlivá žena. Až moc přitažlivá. Ascher ji měl rád, ale nechtěl se zaplést. Nemohl si to dovolit kvůli práci, kterou spolu dělali. Proto to nechal tak, jak to bylo. Ale Johnnie Peters mu příliš nevadil. Zbavil se pocitů, které mu připomínaly žárlivost, a znovu se zadíval na Temži. Byla to dobrá terapie pro muže, který měl tolik starostí. Už byla téměř tma. Se zúženýma očima se zadíval na řeku aut mezi světly na mostě za budovami parlamentu. Vypadala jako svítící housenka, plazící se po rozžážené větvi. Autobusy byly jako vrcholy článků jejího těla.

Slyšel, jak se vrátila do pokoje. „Mají štěstí,“ řekl a dál se díval na řeku.

„Kdo?“ Pohovka zavržala, když se na ni posadila.

„Britové. Mají štěstí, že mají Londýn, Westminster, Temži, mosty. Tenhle výhled mě vždycky uklidní. Stejně jako jejich instituce. Parlament, poslanci. Odráží to charakter těch lidí. Solidní, neměnný.“

„Nic není neměnné,“ oponovala a položila noviny, které zvedala, „a Británie ze všeho nejméně.“

Přesunul se od okna k malému stolku a posadil se na něj. „Tak jo, pustíme se do našich problémů.“ Zívł a zároveň se rozmáchle protáhl.

Sklouzla na zem a opřela se o pohovku. „Tak jo,“ řekl, „co se dělo od dvanácti do čtyř?“

„Nic moc. Běžná rutina. Před jednou vyšli ven. Oběd, nákupy a tak

dále. Hamadeh a Souref se vrátili ve čtvrt na tři, Hanna Nasourová krátce po nich.“

„Měli s sebou něco?“

„Hamadeh a Souref měli noviny a igelitku z Music-Boxu. Asi nějakou desku. Hanna se vrátila s taškou z Marks & Spencer. Řekla bych, že podle toho, jak ji nesla, tam toho moc neměla. Nesla taky noviny a něco, co vypadalo jako velká taška plná ovoce.“

„Nějaké zásilky?“

„Žádné obálky ani balíky. Ve čtyři přišel Zol. Chvíli jsme pokecali. Ve čtyři deset přišel telegram pro Mocal. O pár minut později jsem předala službu Zolovi a odešla.“

„Copak asi bylo v tom telegramu?“

„To netuším, ale je to opravdu zajímavá firma,“ řekla. „Zjevně to není jen ručení, co je na ní omezený. Žádný zákazníci. Žádné dodávky. Žádné bankovní účty. Žádné telefon. Skoro žádná pošta. Firma o třech lidech, který sedějí na zadku a nic nedělají. Fakt moc zajímavý.“

„Jak víš, že nic nedělají?“ pokrčil rameny Ascher. „Možná, že tam hrajou Člověče nezlob se, věnují se sexu ve třech, pijou kávu, co já vím. To může být docela těžký. A my jsme tady právě proto, že je to zajímavý.“

„Mají štěstí,“ řekla a suše se zasmála. „ale jsou to Arabové. Bude to vážný. Nekonečné diskuze o projektu. Jak to udělají. Který den a v kolik hodin. A s kým. Však to znáš.“

„Nepodceňuj je, Ruth. Mají svůj cíl a jsou připraveni za svoji věc zemřít. Není to s nimi jednoduché.“

„No, a na co tedy čekají? Víím, že Jakob řekl, že se něco děje. Myslí si, že by v tom mohli mít prsty. Ale odtud to tak nevypadá.“

„Proto tam musíme nasadit štěnici. Nepočítej s tím, že jim tam budou chodit obálky s nálepkou ‘Výbušniny’. Stejně tak pošťákoví z kabely nevypadnou šifrované zprávy pro ně, abychom je mohli sebrat a rozluštit.“

Vstala, hodila si vlasy přes rameno a přešla k oknu. „Jak to dneska v noci bude vypadat?“

„V osm hodin vystřídám Zola. Něco sní a přijde sem. V jedenáct

půjde na Spender Street. Ty tam dorazíš o půlnoci. Já tam přinesu náradí. On přinese štěnice a kazet'ák. Ty přineseš další kazet'ák a pásky. Je to jasný?"

„Jo. Nevadí, když předtím půjdu do kina?"

„Johnnie Peters?"

Usmála se. „Ano. Chce, abych s ním šla na Emmanuellu. Prý je to erotické, ale krásné. Myslí si, že se mi to bude líbit.“

„To je od něho moc milé. V kolik to končí?"

„Asi o půl jedenácté.“

„Tak se ho raději zbav co nejdřív. Nerad bych, aby tě sledoval do Spender Street.“

„Neboj, vím, jak se ho zbavit.“

„Jak?"

„To je ženské tajemství, Shalome.“

„Dobře, ale my máme taky tajemství, tak si moc nezahrávej.“

Zapálil si cigaretu a chvíli sledoval spirály kouře stoupající ke stropu. „Takže, kde jsem to skončil? Jo. Asi kolem třetí vlezeme do Mocalu. Až uvidíme, že je všude klid. Ty zůstaneš venku a budeš hlídat. Jakmile se objeví kdokoli nebo cokoli, okamžitě nás budeš informovat. Použiješ smluvený kód.“

„Nějaká změna? Ne, pořád stejný. Už jsme to tam omrkli. Na dveřích je bezpečnostní a obyčejný zámek. Žádný problém.“

„Petlice?" zeptala se.

„Nic takovýho.“

„Ezra to prověřil?"

„Jo. Měl tam svého člověka. Vydával se za elektrikáře, který musí odečíst elektroměr.“

„A co dál," zeptala se, vrátila se zpátky k pohovce a znovu se posadila na zem.

„Budeme mít patnáct minut na obhlídku, dalších deset na štěnice a deset na test. My budeme mluvit, ty zkontroluješ záznam. To je pětatřicet minut. Jakmile dáš zprávu, půjdeme ven. Máš nějaké otázky?"

„Zatím ne. Po půlnoci bude úterý. To by tam měl být klid.“

Přikývl, ale bylo zřejmé, že myslí na něco jiného. „Akorát si budeme muset dávat pozor, až půjdeme ven na ulici. Nejlepší asi bude vyjít po jednom, jinak by si toho mohl někdo všimnout.“

„Zatím není zákon, který by zakazoval pracovat přesčas, když seš ve vlastní firmě,“ řekla. „Dokonce ani v Británii.“

„To neznamená, že nemusíme dávat bacha.“

Spender Street, úzká, křivolaká a téměř opuštěná, byla jedna z těch tajemných starých londýnských uliček, které už, zdá se, nesloužily svému původnímu účelu.

Ležela zhruba ve středu trojúhelníku tvořeného Leicester Square, Covent Garden a Savoy a vlnila se mezi malými, kouřem zašedlými domky. Potom, co se velká londýnská tržnice s ovocem a zeleninou přesunula z Covent Garden na Nine Elms, v ní chtěl bydlet jen málokdo.

Číslo 56 byl starý třípatrový dům. Byl malý a nedůležitý, stejně jako ulice, v níž stál, ale pro Izraelce byly dvě kanceláře, které si tam pronajali, životně důležité. Jedna jim sloužila jako hlavní kancelář a druhá jako skladiště. Na dveřích stálo *Ascher & Levi, Music Agents*. Návštěvníci mohli uvnitř vidět police s deskami a singly v barevných obalech, stovky kazet, knihovnu katalogů, dva magnetofony, věž, stoly, židle, psací stroj, pořadače a telefon.

Na oknech byly žaluzie, přes které Izraelci mohli nerušeně sledovat domy přes ulici. Ze všeho nejvíc je zajímal dům číslo 39, tmavý, omšelý cihlový objekt pokrytý staletými vrstvami londýnské špíny. Na mosazné ceduli vedle dveří stálo MIDDLE ORIENT CONSOLIDATED AGENCIES LTD.

V.

Mahmoud el Ka'ed a jeho muži se rozdělili, když vyšli z uličky mezi překladišti, kde leželo tělo plukovníka Rashida Dahana. I když se všichni měli sejít za překladištěm 27, šli rychle a tiše různými cestami. Zvuk jejich kroků tlumily podrážky z měkké gumy. Vybrané místo setkání bylo mezi dvěma dřevěnými boudami, dobře skryté před zraky náhodných kolemjdoucích. Každý z mužů dorazil jako tichý stín a na Tarikovu výzvu „osm-dva-jedna“ odpovídal zvoláním „pět-tři-devět“. Ka'ed a jeho osobní strážce Abdu Hussain dorazili na místo jako poslední. Ka'ed se podíval na hodinky. Bylo 01:48.

„Issam a Abdu Ali,“ zavolal tiše. Jejich odpověď „zde“ byla v noční temnotě takřka neslyšná.

„Jděte každý na opačný konec překladiště. Pokud se nevrátíte do druhé hodiny, budu předpokládat, že vzduch je čistý a přesuneme se tam taky. Až nás uvidíte na plošině před budovou, přidáte se k nám.“

„Ano, Mahmoude.“

„Ve jménu Alláha, buďte naprosto potichu. Závisí na tom vaše životy.“

Když kolem něho odcházeli do noci, Ka'ed je starostlivě poplácával po rameni. Stejně jako ostatní příslušníci skupiny měli pod kombinézami automatické pistole Walter, v jedné ruce obušek a ve druhé tesák. Až na Ka'eda, který byl oblečený jako úředník přístavu, na sobě všichni měli kombinézy pracovníků doků.

Už byly dvě hodiny po půlnoci a Issam ani Abdu Ali se nevrátili.

Ka'ed mezi boudami špitl: „Připraveni, Ammare?“

„Ano. Jsme připraveni.“

„Tak vyrazte. Půjdeme hned za vámi.“

Ammar Tarik a další dva muži vyrazili do tmy. Zamířili k překladišti 27. Krátce potom, když uslyšel Ka'edovo tlumené „Jdeme“, je následovali i zbývající muži.

Měsíc zapadl, ale nebe bylo plné jasných hvězd. Noční vzduch byl stále teplý. Ze vzdálených doků se ozýval hukot pracujících strojů noční směny. Do ticha noci se občas ozval ostrý hvizd některého z dělníků v docích.

Na plošině před překladištěm se něco hýbalo. Temné siluety ve stínu u přední stěny se plížily k vratům. Pak se k nim přidaly další a další, až jich bylo osm.

Když poslední muž dorazil na místo, Tarik zaklepal na dveře. Slyšel hlasy zevnitř a potom kroky směřující ke dveřím.

„To jste vy, plukovníku?“ ozval se čísi hlas.

„Ano,“ odpověděl Tarik a přesunul se na okraj nakládací rampy, nějakých pět, šest metrů ode dveří. Naklonil se přes okraj a díval se na prázdné kolejnice dole pod rampou. Slyšel, jak se za ním otvírají dveře. Pak stejný hlas zavolal: „Plukovníku?“

Tarik se neotočil. Měl na sobě plukovníkovu uniformu a vypadal téměř, jako on. Jen sykl: „Ššššš!“ a pokynul muži u dveří, aby vyšel k němu.

Syrský důstojník vyšel ven s pistolí v ruce. Ušel jen pár kroků, když se na něho ze tmy vrhly dva stíny. Během několika sekund ho bodly do srdce a jeho tělo naložily do prázdného nákladáku. Tarik se obrátil a zamířil k pootevřeným dveřím.

Syrským důstojníkem, který přišel otevřít, byl major Aramnoun, zástupce velitele. Kapitán Azhari a další důstojníci se schovali za nákladáky, jak jim Aramnoun nařídil. Viděli, jak šel ke dveřím a zavolal: „To jste vy, plukovníku?“ Slyšeli odpověď a sledovali, jak otvírá dveře a vychází ven s pistolí v ruce. Když se dveře zavřely,

zmi-zel jim z dohledu. Pak zvenku zaslechli pohyb. Krátce nato se dveře znovu otevřely a oni uviděli plukovníka stojícího ve vchodu. Položil si prst na ústa, aby byli ticho. Potom jim pokynul rukou, ve které držel 9mm pistoli. Zmatený Azhari nařídil poručíkům, aby vyšli k plukovníkovi. Sám se pak skryl za nákladňákem asi padesát metrů ode dveří. S pistolí v ruce pozorně sledoval, co se bude dít.

Stále viděl plukovníka, který stál ve dveřích zády k nim. Skláněl se, jakoby chtěl být nenápadný, a zjevně sledoval něco vpravo. Majora Aramouna nikde neviděl.

Azhari sledoval, jak dva poručíci dorazili ke dveřím. Plukovník poodešel doprava a dva poručíci ho následovali. Všichni tři mu zmi-zeli z očí.

Napjatý Azhari chvíli čekal. Najednou uslyšel zvuky rvačky, úderu a rychle utlumený výkřik. Hned potom se dveřmi do překladiště začaly valit siluety mužů. Azhari třikrát vystřelil a viděl, jak se jedna ze siluet zhroutila k zemi. Pak oběhl nákladňák a skočil do kabiny. Zoufale se snažil nastartovat motor v naději, že se mu podaří s automobilem prorazit vrata. Byla to však marná naděje. Vetřelci už bušili na dveře kabiny. Zoufale stiskl klakson, ale nic se neozvalo. Uvědomil si, že nezapnul zapalování. Otočil klíčkem, ale to už někdo rozbil okno vedle něho. Azhari se přikrčil a zvedl vlastní zbraň v posledním zoufalém pokusu o obranu. Ve stejném okamžiku uviděl pistoli, která na něho mířila. Byla opatřená tlumičem, z něhož vyšlehl plamen.

Krátce poté, co Ka'ed a jeho muži zabili Azhariho, vyjel po rampě do otevřených dveří překladiště černý nákladní automobil Benz. Na obou stranách kabiny měl bílý nápis D. B. MAHROUTTI BROS a pod ním menšími písmeny „Zemědělské stroje“. Vysokozdvíhací vozík z tohoto nákladňáku vyložil dva šedé kontejnery a nahradil je dvěma stejnými kontejnery, které vyložil z vozů na překladišti. Náhradní kontejnery vypadaly úplně stejně jako ty, které pak vozík vyvezl ven z překladiště a naložil do čekajícího vozu.

Když překládání skončilo, vousatý muž s jizvou – pomocník z kuchyně na *Byblosu* – usedl za volant nákladňáku. Jeden s Ka'edových

mužů usedl na místo závozníka. Nákladní automobil Benz se pomalu rozjel po rampě, přešel koleje a zamířil k branám přístavu.

Ka'ed a jeho muži odtáhli mrtvá těla majora Aramouna a dvou poručíků do překladiště. Ka'ed pak vzal pistoli a náhradní zásobníky Abu Aliho, do kapsy mu vsunul doklady a na krk zavěsil identifikační štítek. Pak mu tesákem rozsekal tvář tak, aby se nedala identifikovat. Přitom tiše plakal. Abu Ali byl jeho starý přítel a jeden z jeho prvních bojovníků. Když skončil, jeho muži zavřeli a zamkli dveře a všichni zmizeli ve tmě.

Tělo plukovníka Rashida Dahana našel přístavní dělník krátce po osmé hodině ranní. Na místo byla okamžitě přivolána policie. Tělo ve spodním prádle nebylo možné hned identifikovat. Bylo odvezeno do márnice a soudní lékař označil jako příčinu smrti četné bodné rány v hrudi. Policie usoudila, že vražda měla loupežný motiv.

V této fázi, vzhledem k tomu, že pohyb syrských důstojníků byl přísně utajený, si ještě nikdo nedokázal spojit Syřany v překladišti 27 s tímto mrtvým mužem. O jejich přítomnosti věděl jen kapitán přístavu a jeho nejbližší podřízení. Podezření pojal teprve později, když se dověděl, že jeden z Mahroutiho nákladňáků se zemědělskými stroji opustil brány přístavu v časných ranních hodinách. V doprovodu policie se vydal k překladišti 27. Dveře byly zamčené a na klepání a bušení nikdo neodpovídal, proto je vypáčili. Uvnitř našli těla majora Aramouna, kapitána Azhariho a dvou poručíků. Našli také tělo muže, jehož tvář byla zohavena k nepoznání. Podle dokumentů v jeho kapse a identifikačního štítku to byl izraelský voják. Teprve pak si uvědomili, že téměř nahé tělo, které našli ráno nedaleko kanceláře kapitána přístavu, patřilo plukovníkovi Rashidu Dahanovi.

V náklaních automobilech Benz policie našla šestnáct šedých kontejnerů. První důstojník *Byblosu* potvrdil, že to je počet, který byl z loď vyložen. Na první pohled se zdálo, že žádný z kontejnerů nebyl otevřen a že s ním nebylo ani nijak manipulováno. Policisté na stanovišti u přístavní brány potvrdili, že Mahroutiho nákladňák, který brzy ráno vyjel z přístavu, měl stejné poznávací značky jako jeden

z nákladřáků v přístřešku. Šéf policie a kapitán přístavu okamžitě ohlásili svým nadřizeným, co se v přístavu během noci stalo.

Libanonský ministr obrany ještě v noci telefonoval horkou linkou svému protějšku v Damašku. Syrský ministr byl řádně překvapen a rozhořčen a oba se shodli na tom, že překladiště 27 se stalo terčem mimořádně brutálního útoku izraelského komanda. Syrský ministr vyjádřil domněnku, že útočníci museli být vyrušeni nebo byli z jiného důvodu nuceni přerušit operaci, neboť kontejnery zůstaly neporušené na svém místě.

Libanonský ministr pak poukázal na skutečnost, že pokud je někdo vyrušil, musel to udělat nevědomky, neboť policie ani přístavní úřady nedostaly žádné hlášení.

Syrský ministr souhlasil, že je těžké pro to najít vysvětlení. Oznámil, že příští den pošle další skupinu důstojníků, kteří náklad převezou do Damašku.

Libanonský ministr mu řekl, že překladiště 27 hlídá policie a posílená armádní jednotka. Ujistil ho, že byla přijata všechna opatření, aby se neopakovaly události z předešlého dne.

Oba ministři se pak shodli na tom, že je mimořádně důležité, aby se o celém incidentu nedozvěděly sdělovací prostředky a obsah kontejnerů zůstal co nejdéle utajen. Syrský ministr pak dodal, že svolá členy kabinetu na mimořádnou schůzi, aby se dohodli na obsahu diplomatické nóty, kterou hodlá poslat izraelské vládě.

VI.

Dva muži pracovali na dvoře staré sběrný v Sinn-el-Fil, chudší čtvrti Bejrútu, na motoru vysloužilého renaultu. Občas kolem proběhlo děcko, hrající si na schovávanou, přelétl pták nebo přeběhla krysa, jinak tam kromě dvou mužů nebylo živé duše. Oba muži byli ozbrojení, přestože to na první pohled nebylo vidět.

Uvnitř boudy visela na dvou starých drátech žárovka. V jejím nejistém světle stál velký stěhovací vůz Leyland. Na žlutých bocích měl černými písmeny napsáno BADAGUI CO. SAL. Horký odpolední vzduch v boudě páchl naftou a gumou pneumatik.

Na udusané zemi vedle ponku stály dva šedé kontejnery. Jakýsi muž si na svou práci svítil baterkou. Tři muži a žena nedaleko od něho zkoumali velký ocelový kužel, který ležel na dřevěném podstavci. Kousek od něho byl zaparkovaný vysokozdvizný vozík. Za žlutým vozidlem stál na stráži ozbrojený muž.

„Sto sedmdesát pět centimetrů,“ řekl vousatý muž s jizvou na krku. „Je těžší, než vypadá. Ale většinu váhy tvoří stínění.“

„Myslela jsem si, že bude mnohem větší,“ řekla Jasmine Fawazová, „alespoň na fotkách rozhodně jako větší vypadá.“

„Na fotkách je vidět celek. Tohle je jen hlavice – jen jedna část. Každá raketa Pluton má čtyři části. Hlavici, naváděcí systém, palivovou nádrž a raketový motor. Pracoval jsem na lince, kde jsme to sestavovali dohromady.“

„A líbilo se ti tam, Zeide?“ zeptala se a vrhla na něho zvědavý pohled.

„Bylo to zajímavé. Vždycky mě to bavilo. Ale chtěl jsem říct – o té velikosti – když se ty čtyři sekce spojí, je Pluton dlouhý sedm a půl metru a váží 2350 kilogramů. Největší část jeho váhy tvoří palivo. Na *Byblosu* byly celkem čtyři rakety Pluton. Další budou na dalších lodích.“

„Naštěstí potřebujeme jen tu hlavici,“ řekla.

Adel Khoury, zamračený muž s kulatými rameny, ukázal na žlábkovanou základnu kužele. „Tam bude rozbuška. Až bude Kamel hotov, dáme ho na místo.“ Khoury studoval fyziku na americké univerzitě v Bejrútu. Potom studoval na Massachusetts Institute of Technology a o prázdninách pracoval u General Electric na jaderných reaktorech.

Ka'ed zívł. Za posledních čtyřiaadvacet hodin v podstatě nespal. „Pojďte se podívat do stěhováku.“

Šli za ním ke žlutému automobilu. Otevřel zadní dveře, vešel do nákladového prostoru a posvítìl si baterkou. Ostatní ho následovali. Rozestoupili se kolem štosu ručně tkaných koberců. Byly narovnány do výšky asi jeden a půl metru, měly délku asi tři metry a šířku přibližně dva metry.

Muži zvedli pár horních koberců, čímž odkryli obdélníkový výřez ve středu štosu.

Jasmine Fawazová se zachvěla. Připadalo jí to jako masový hrob čekající na rakve. Čtyři stěny byly vyztužené hliníkovou konstrukcí. Ve středu, v místě, kde se výztuhy křížily, byla další hliníková konstrukce. Ka'ed zvedl horní polovinu. „Má přesný tvar hlavice, takže ji bude držet pevně na místě, až ji budeme převážet,“ konstatoval.

Dívka se zatvářila pochybovačně. „Je ten balík dost stabilní, když má ve středu vyříznutý takový kus?“

„Ano,“ odpověděl, sundal si brýle a začal je čistit kapesníkem. „Celý štos je příčně i podélně vyztužen hliníkovými tyčemi. Nejsou vidět, ale jsou tam. Je to velice pevná základna.“

„A co váha?“ zeptal se Abdu Hussein a v duchu si říkal, jak divoké oči má Ka'ed.

„Má skoro stejnou váhu jako kterýkoli jiný balík koberců. Zevnitř je odebrán mnohem větší objem, než jaký je objem hlavice. Váha

hlavice spolu s hliníkovými výztužemi je asi jen o patnáct procent vyšší než váha vyřezaného materiálu.“ Položil zpět hliníkové rameno. „Velký štos koberců je těžký.“

„A kolik je tam koberců?“ zeptala se Jasmíne.

„Osmdesát pět.“

„A většina je zničená. To je smutné,“ dodala.

„Nic nás nestály,“ řekl Ka'ed a pokrčil rameny. „Vzali jsme si je.“

„Stejně jako všechno ostatní.“

Ka'ed přešel k otevřeným dveřím nákladového prostoru. „Hej, Zeide,“ zavolal.

„Co je, Mahmoude?“ ozval se muž u ponku.

„Až to tam doděláte, přivezte to sem ještěrkou.“ Obrátil se k Tari-kovi. „Máš všechno připravené na balení?“

„Ano. Pytlovina, provazy, páskovač, popisovače i šablony. Všecko je v pořádku.“

„Dobře,“ řekl Ka'ed, seskočil z korby vozidla a přistoupil k muži u ponku. Chvíli ho tiše sledoval. „Už to budeš mít, Assafe?“ zeptal se.

Assaf Kamel nezvedl oči od práce. Upřeně sledoval špičku pájky, od které stoupal tenký proužek dýmu. „Jo, za chvíli to bude,“ řekl, „jen ještě zálohuju vedení k časovači a nouzové rozbušce.“

Ka'ed se podíval na hodinky. Skoro šest hodin odpoledne. Náklad-ní automobil měl ten štos koberců v noci odvézt. Čím dříve to bude pryč, tím lépe.

Zeid Barakat k němu přistoupil. „Mahmoude,“ řekl, „stejně se mi to moc nelíbí, je to nemorální.“

Ka'ed přimhouřil oči za tmavými brýlemi a přísným tónem odpověděl: „Nemorální bylo to, že nám vzali naši zem.“ Položil vousatému muži ruku na rameno. „Vím, co cítíš, ale musíš si udělat jasno v prioritách. Jsme ve válce. Musíme dělat i věci, které se nám nelíbí. Dnes ráno jsme zabili pět syrských důstojníků. Přitom nezávislou Palestinu nikdo nepodporuje více, než Syřané. Ve válce je prostě někdy potřeba dělat i strašlivá rozhodnutí.“

„Máš pravdu, Mahmoude,“ řekl Barakat, nejistě se usmál

a promnul si oči, „mám asi jen špatnou náladu, ale to přejde.“

„Nejsi jediný, koho trápí svědomí, Zeide. Všichni svádíme vnitřní boj, ale nesmíme podlehnout slabosti a sentimentu.“

Útok na překladiště 27 proběhl ve středu 6. října brzy ráno. Přestože se to libanonské úřady snažily utajit před médii, hned příští ráno se v bejrútském *Al Hayat* objevily palcové titulky: IZRAELSKÉ KOMANDO ZAÚTOČILO V BEJRÚTSKÉM PŘÍSTAVU? Pod nimi následovala zpráva o střetu libanonských jednotek s izraelským komandem, které se do přístavu pravděpodobně dostalo po moři a v noci z 5. na 6. října zaútočilo. List opatrně spekuloval, že útok byl zřejmě odražen, ale na obou stranách asi došlo ke značným ztrátám.

Tato stručná a poněkud nepřesná zpráva naznačovala, že někdo promluvil. Ministři obrany a dopravy zuřili, ale tajemství už bylo vyzraženo a média začala věřit. Pierre Gamin, novinář pracující pro *Le Monde*, našel stopu a pustil se po ní jako ohař.

Ve čtvrtek 7. října v deset hodin dopoledne vjel do přístavu v Bejrútu žlutý stěhovací vůz a zamířil k místu, kde kotvila loď *Leros* řecké přepravní společnosti. Středně velká loď přepravovala jak pasažéry, tak náklad. Modrý Petr, třepotající se na ráhnu, prozrazoval, že ten den bude vyplouvat. Přes Latakii, Famagustu a Iraklion měla dorazit do přístavu Piraeus.

Řidič automobilu zacouval k nakládací rampě za překladištěm. Jeho závozník pak vyrazil do kanceláře s dokumenty. Když se vrátil, otevřel dveře vozidla a přístavní dělníci přeložili ohromný balík zabalený v pytlovině na rampu překladiště, odkud ho vyzvedl vysokozdvížený vozík a odjel jako nějaký pravěký netvor se svou kořistí.

Muž s dokumenty se opět posadil na sedadlo vedle řidiče. „Tak jo, můžeme jet.“ Vozidlo pomalu projíždělo mezi překladišti, až se ztratilo z dohledu.

Vysokozdvížený vozík vezl balík na druhou stranu překladiště, kde dělníci uvazovali kontejnery k hákům jeřábu. Řidič složil balík na zem, obrátil se a odjel, aby se vrátil na druhou stranu překladiště.

Plátěné plachty na pytlavině prozrazovaly, že náklad je určen firmě Dimitri Ionides & Spol. sídlící v ulici Pastropoulos č. 181 v Aténách a nabádaly, aby byl uložen na suchém místě. Dělníci nakonec i tento balík připoutali k hákům a jeřáb ho přenesl do nákladového prostoru č. 3 v podpalubí *Lerosu*.

Jeden z pasažérů, který se nalodil krátce před vyplutím, měl plnovous a dlouhou jizvu na tváři.

Zhruba ve stejné době, kdy dělníci vyložili náklad v bejrútském přístavu, skupina syrských důstojníků, posílená jednotkou parašutistů, převzala nákladní automobily v překladišti 27 a vyrazila do Damašku, tedy zhruba sto kilometrů na sever. Ani jeden s nich na sobě neměl uniformu. V překladišti přes noc hlídala početná, avšak dobře ukrytá skupina libanonských vojáků.

Před a za nákladními automobily jely dva černé citroěny. Civilisté v těchto vozech, které by si letmý pozorovatel na první pohled nespojil s nákladními automobily, patřili k bezpečnostním složkám a tvořili část doprovodu. Ministr obrany nechtěl riskovat, dokud byl náklad na libanonském území. Citroěny doprovázely nákladní automobily až k syrským hranicím. Potom, se souhlasem vlády v Bejrútu, převzaly nenápadný dohled nad pohybem vozidel syrské stíhačky.

„Pernod. Žádná voda, hodně ledu,“ řekl Francouz v baru hotelu St. George a posunul k barmanovi prázdnou sklenici. Oknem viděl na Středozevní moře. Otřelou modrou čechral vítr a v místě, kde se moře setkávalo s pevninou, ho zdobily staré krajky. Na východě ležel přístav s lesem stěžňů a komínů. Přístavem proplouval motorový člun. Poskakoval na vlnách a zpěněná brázda za ním pomalu splývala s mořem, ze kterého pocházela.

Barman nalil na hromadu ledu žádaný pernod, přidal plátek citronu a přistrčil sklenici zpět muži za barem. „Triadvacet, m'sieu,“ řekl neosobně, aniž mi pohlédl do očí muže, jak to čišníci dělají. Francouz

vytáhl z kapsy tlustý svazek libanonských bankovek, čtyři oddělil a podal je barmanovi. Nečekal na drobné, vzal sklenici a odešel do foyeru. Tam vstoupil do telefonní budky. Když zvedl sluchátko, spojovatelka se zeptala, kam si přeje volat.

„Paříž, Francie,“ řekl, „sedm-pět-nula-čtyři-čtyři-čtyři.“

„Moment, m'sieu.“

Čekal a v duchu si připravoval, co řekne. Jeho myšlenky přerušil hlas spojovatelky. „Teď to nejde, m'sieu. Linky jsou obsazené.“

„Kdy to půjde?“

„Za třicet, možná za čtyřicet minut.“

„Tiens,“ řekl, „počkám v baru. Až to půjde, dejte vědět barmanovi, on mi řekne.“

„Vaše jméno a číslo pokoje, m'sieu?“

„Pierre Gamin,“ řekl, „pokoj dva-tři-devět.“

Na hovor do Paříže nakonec čekal mnohem déle. Uplynula hodina a dvacet sedm minut, než barman položil telefon, podíval se k místu, kde seděl Pierre Gamin a kývl hlavou. „Váš hovor, m'sieu. Kabinka číslo sedm.“

Francouz znovu prošel do foyeru, vstoupil do kabinky a zvedl sluchátko. „Haló,“ řekl.

„Ahoj, Pierre. Jak se máš?“

Poznal hlas Julese Boyera, specialisty na Střední východ v pařížské centrále. „Dobře, Julesi. Poslouchej. Je to naléhavé. Duquesne Frères et Cie, Ouvry-sur-Maine, Seine. Máš to?“

„Ano. Stejně to nahráváme, neboj. Pokračuj.“

„Dobře, Julesi. Vyrábějí zemědělské stroje?“

„Ano. Je to velká společnost.“

„Před dvěma dny od nich z Marseille na *Byblosu* dorazila zásilka pro D. B. Mahroutti Bros z Bejrútu. Tu zásilku naložili do dvou Mahruttiiho nákladáků a odvezli do překladiště číslo 27 v přístavu. Mahruttii je významný dovozce zemědělských strojů v Libanonu. Centrálu mají v Bejrútu.“

„Dobře a co dál?“

„Poslouchej, Julesi. Nepřerušuj mě, prosím! Mahrouttiho nákladáky zůstaly v překladišti 27 přes noc i s nákladem.“

„A dál?“

„Dnes ráno vyšlo v *Al Hayatu* palcovými titulky, cituji: Izraelské komando zaútočilo v přístavu v Bejrútu otazník – konec citátu. Pod titulkem byl článek. Dohady o tom, že útok v noci z pátého na šestého října podniklo izraelské komando, které se do přístavu dostalo po moři. Prý proniklo do přístavu, ale bylo vytlačeno poté, co několik z nich bylo zabito.“

„Prověřil jsi to?“

„Ano. Zdá se, že neexistují žádní svědkové boje. Ale v překladišti se tu noc opravdu něco stalo.“

„Jak to víš?“

„Nákladáky v překladišti hlídali ozbrojení muži. Šestého ráno je tam našli a všichni byli...“

V tom okamžiku byl hovor přerušen a ozvala se spojovatelka. „Je mi to líto, m'sieu. Vypadlo spojení.“

„Merde!“ řekl Gamin. „Zrovna teď. Jakmile to bude možné, vytočte mi, prosím, to číslo znovu. Je to naléhavé.“

„Pokusím se, m'sieu, ale bude to chvíli trvat. Linky do Paříže jsou přetížené. Kam vám mám zavolat?“

„Stejně jako předtím – do baru.“ Položil sluchátko a vyšel z kabin-
ky.

Přistoupili k němu dva muži. Jeden byl vysoký, štíhlý a měl černé brýle, druhý byl malý, podsaditý a se strništěm na bradě.

Štíhlý muž řekl: „Monsieur Pierre Gamin?“

„Ano,“ řekl Francouz.

Muž vytáhl z kapsy identifikační kartičku. „Deuxième Bureau,“ řekl. „Prosím, pojd'te s námi, m'sieu. Chtějí si s vámi promluvit na ředitelství.“

„Promluvit? A o čem?“

„Netuším, m'sieu,“ řekl štíhlý muž a pokrčil rameny.

Pierre Gamin nebyl vůbec tak překvapený, jak vypadal. Počítal i s touto možností. Proto dal René St. Clairové z *Paris Match* dopis

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.